

V.L. Tấn
5514-2-9-93
15-8-93
AD

Kinh Tế và Chính Trị trong cuộc tranh đấu cho dân chủ hiện nay

Tôn Thất Thiện

Chế độ "chủ nghĩa xã hội" Việt Nam đang sống trong cảnh chợ chiều. Ngay cả những tay chóp bu của ĐCSVN cũng biết điều đó, và đang chuẩn bị ráo riết để khi "ngày đó" đến khỏi phải bị bất ngờ.

Tuy vậy, hiện nay "ngày đó" chưa đến, và để đẩy lui cái "ngày đó" càng lâu càng tốt đảng ta tung ra nhiều chiến dịch. Một trong những chiến dịch đó là khuyến khích "kiều bào yêu nước" hồi hương. Ai có tiền thì đem tiền về, cho thiệt nhiều, nhiều chừng nào tốt chừng đó, để đầu tư, giúp nước phát triển kinh tế để cho "dân giàu nước mạnh". Ai không có vốn mà có tài, và đặc biệt là trí thức, thì đem tài đem trí về "đóng góp vào việc xây dựng xứ sở".

Trước kia, những Việt kiều "yêu nước" này là "ngụy", "phản động", "tay sai của đế quốc", "toa rập với lực lượng phản động thế giới chống lại cách mạng" v.v.... Còn trí thức thì "không bằng cục phân". Những loại người đó thì Đảng phải thẳng tay trấn áp! Nay thì khác! Nước cần đến những người đó lắm., n.l. Đảng cần đến họ lắm. (Theo Hiến Pháp hiện nay, Đảng là Nước).

Nhưng hiện nay, số người đầu tư hồi hương đang còn ít. Số trí thức hồi hương lại ít hơn nữa. Trong khi đó, Võ Văn Kiệt, Đỗ Mười, Lê Đức Anh, cũng như hầu hết các ủy viên Trung Ương, tinh thần cách mạng thì nhiều, nhưng học thức và kiến thức thì lại ít, nên phải dùng một số trí thức của Đảng. Nói là trí thức thì cũng không đúng. Như Nguyễn Kiến Giang đã nhấn mạnh trong bài "Dắt tay nhau, đi dưới những tấm biển chỉ đường của trí tuệ" (đăng trong Thông Luận số 60, tháng 5, 1993, dưới bút hiệu Hà Sĩ Phu) những người đã quỳ xuống chấp nhận chỉ nói a dua theo lãnh đạo của Đảng, "về thực chất không còn là trí thức nữa". Nhưng dù sao họ cũng là "trí" của mấy ông chóp bu Đảng. Những cán bộ này là những người hiến kế cho Đảng kéo dài "ngày đó".

Một trong những kế này là hướng dân chúng Việt Nam ra khỏi hoạt động chính trị. Bằng ba cách.

Một là dùng bạo lực cách mạng tối đa để triệt để trấn áp, và đập tan tất cả mọi ý chí hoạt động chính trị. Chính trị đây là chính trị thật, n.l. không phải: chỉ công khai nói lên những sự bực bội của mình, mà còn chủ trương những sự thay đổi đường lối chính sách căn bản của quốc gia (Nhà Nước) nữa.

Hai là bịt miệng những trí thức trong Đảng có óc sáng tạo (như Nguyễn Kiến Giang), không cho họ trình bày những quan điểm mới mẽ làm căn bản cho những chính sách có thể cứu nước ra khỏi tình trạng lụn bại hiện tại.

Ba là hướng hoạt động và tư tưởng của dân, nhất là của người Việt hải ngoại, vào kinh tế. Các ông "trí thức" của Đảng có hai thuyết luận mà họ dùng mọi cách để làm lọt tai người nghe.

Một là: về Việt Nam làm ăn ngày nay dễ dàng lắm; đời sống rất dễ chịu: cái gì cũng có, và nhân viên chính quyền chẳng làm gì ai cả, dù là có công khai chỉ trích chính quyền, hay thuộc chế độ "ngụy" (**nhưng với điều kiện là đừng đả động gì đến việc thay đổi chính thể, và nhất là đừng có chủ trương dân chủ đa nguyên đa đảng hay liên lạc với những người mà chính quyền đang "trù"**).

Hai là, đối với chuyên viên trí thức, nhất là chuyên viên trí thức trẻ, bông bột, nhưng yêu nước thật, thì họ ngọt ngào nói rằng sự đóng góp của kiều bào rất quý báu; kiều bào nên về xú tham gia vào công cuộc kiến thiết xứ sở, để cho Việt Nam chóng thành "con rồng thứ năm", nhưng họ **chỉ nên hoạt động trong lãnh vực chuyên môn thôi, đừng có hiến kế, đừng có phê bình đề nghị gì hết về chính trị, đặc biệt là đừng có chủ trương dân chủ đa nguyên đa đảng!** Nếu không thì họ sẽ bị ghép cho cái tội "muốn lật đổ chế độ xã hội chủ nghĩa" bằng "diễn biến hoà bình".

Một thuyết luận nữa, mà Hà Nội khuyến khích bằng sự im lặng của họ, là "người đầu tiên đầu tư ở Việt Nam là người góp phần xây dựng dân chủ".

Lý luận như vậy thì đương nhiên cho rằng đấu tranh chính trị là thứ yếu, trong khi lãnh đạo ĐCSVN vẫn nhấn mạnh rằng kinh tế là phụ và chính trị là chính: họ sẵn sàng thả bớt kiểm soát kinh tế nhưng cương quyết tuyệt đối xiết chặt chính trị. Ngày nào còn nắm được chính trị, và nhất là phương tiện chính trị -- bạo lực cách mạng: quân đội, công an, cảnh sát; quyền viết hiến pháp và luật pháp, quyền bắt bớ và xử án theo tiêu chuẩn cách mạng -- thì ngày đó họ còn "trụ" được. Muốn thế phải thả lỏng bớt về kinh tế để giảm bớt bất mãn. Giảm bớt bất mãn là giảm bớt chống đối. Giảm bớt chống đối là giảm bớt áp lực cách mạng, là có thêm thời gian để giải quyết lần lần các khó khăn, đợi chờ những biến chuyển quốc tế thuận lợi, và kéo dài thời gian "trụ".

Phát triển kinh tế mau và mạnh có ảnh hưởng làm tan rã chế độ cộng sản. Đúng! Nhưng chỉ đúng về quá khứ. Phát triển kinh tế mạnh trong thời gian gần đây đã làm cho chế độ đó rãy chết. Việt Nam hiện tại không còn là một chế độ "xã hội chủ nghĩa" nữa. Như vậy không còn "cộng sản" cho ta chống.

Ngày nay, chúng ta không còn lý do kinh tế để chống chế độ Việt Nam hiện tại. Nhưng cuộc tranh đấu của chúng ta vẫn phải tiếp tục vì nhóm lãnh đạo ĐCSVN đã thay thế chế độ xã hội chủ nghĩa bằng **một chế độ phát xít**: nó vừa là tư bản loại rừng rú, vừa là độc tài độc đảng, vừa thô bạo và độc ác.

Cuộc tranh đấu để đem lại tự do dân chủ và công bằng xã hội sẽ tiếp tục. Nó là một cuộc đấu tranh mới. Cuộc đấu tranh mới này là một cuộc đấu tranh chung của những người thuộc cả "bên này", cả "bên kia". Trong cuộc đấu tranh

mới này, kinh tế không còn là một khí cụ quan trọng nữa, nhưng chính trị vẫn là khí cụ chính của những người đấu tranh.

Ottawa, 10 tháng 8, 1993

T.B. 15/8/93.

Anh Triều,

Cắt xén đến tột độ rồi đây! Không đi xa hơn được nữa vì, nếu cắt thêm, bài sẽ mất ý nghĩa chính. Những ý bị cắt toàn là ý quan trọng, nên sẽ dùng vào những bài về sau.

T.B. Anh thấy có những đề tài gì mà cần phân
tách để làm sáng tỏ vấn đề cho độc giả Miền Nam
thì anh cho tôi một bản liệt kê đề tài & suy
ngẫm và viết lần, gửi cho anh làm "reserve"
dùng lần lần vì nó không có tính cá biệt khản đũa
về thời gian.
Tất nhiên tôi cũng thỉnh thoảng bình luận về
tình hình hàng ngày.
Về đường hướng căn bản của tờ báo thì tôi
đồng ý với NH Cherry như câu ấy đã nói với anh.

Th.